voor grootouder

De oudste die ik kende

Jij was de oudste mens die ik kende, en dus dacht ik als kind dat je er altijd was geweest. Zoals de dijk. Zoals de toren in het dorp.

Bij jou ging de tijd langzamer. Er was altijd nog tijd voor een potje kaarten, voor een verhaal over vroeger, voor een snoepje uit het blik dat niemand mocht zien.

Je leerde me dingen die in geen enkel boek staan. Hoe je een appel schilt in één lange krul. Hoe je ruikt dat het gaat regenen. Hoe je verliest zonder boos te worden.

Ik werd groter, en jij werd kleiner. Je handen werden licht, je stappen voorzichtig. Maar als je lachte, was je weer de man van de dijk.

Nu ga ik verder zonder de oudste mens die ik kende. En ik merk ineens dat ik een stukje dichter bij het begin van de rij sta.

Ik zal je verhalen doorvertellen. Aan mijn kinderen, als ze er komen. Ik leer ze hoe je een appel schilt. En als ze vragen van wie ik dat heb, zeg ik jouw naam.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com